

Mgr. Lukas De Hovre sj

1926-2009

“Opdat gij overvloeit van hoop!”

Op 4 juni 2009, rond half elf in de morgen, is in het jezuïetenhuis van Heverlee onze medebroeder Mgr. Lukas De Hovre sj overleden. Hij was van 1982 tot 2002 vicaris-generaal van het aartsbisdom Mechelen-Brussel en hulpbisschop voor Brussel met een bijzondere aandacht voor de Nederlandstaligen.

Lukas De Hovre sj werd geboren te Nederbrakel in 1926 als jongste van een gezin van vier kinderen. Zijn vader was organist in de decanale kerk en muzikleraar. Hij volgde Lager Onderwijs bij de Broeders van Liefde te Nederbrakel en Latijns-Griekse humaniora in het bisschoppelijk St.-Catharinacollege te Geraardsbergen.

Hij trad in het noviciaat van de Jezuiten te Drongen in 1945, studeerde filosofie en theologie te Leuven en deed tussenin stage als Leraar en Studiemeester in het Sint-Jan Berchmanscollege te Brussel. Hij was er ook dirigent van het ‘Brussels Knapenkoor’. Hij werd in 1958 priester gewijd te Leuven.

Hij keerde eerst terug naar het Brussels Sint-Jan Berchmanscollege als tucht prefect en huisminister. Van 1964 tot 1971 was hij Rector en Directeur van het Sint-Jozefcollege te Turnhout. In 1971 werd hij benoemd tot novicemeester van de Vlaamse jezuïetenprovincie, eerst te Kraainem, daarna te Oudergem-Brussel. Hij werd toen ook lid van de priesterraad van Brussel-Nederlands en was actief betrokken bij het pastoraal werk in de hoofdstad. Hij gaf ook regelmatig retraites, vooral aan priesters en religieuzen.

In 1974 werd hij door zijn medebroeders verkozen tot afgevaardigde voor de 32e Algemene Congregatie van de Sociëteit van Jezus te Rome.

Provinciaal overste

In 1975 werd hij benoemd tot provinciaal-overste van de Vlaamse jezuïeten. Hij werd tevens Voorzitter van het Comité van de Europese jezuïetenprovinciaals. Als provinciaal-overste had hij zoals dat voorzien wordt in de Orde, regelmatig persoonlijk contact met de in die tijd vierhonderd medebroeders in de Vlaamse gemeenschappen. Tijdens zijn zesjarig provinciaalaat werd vooral werk gemaakt van de uitvoering van de besluiten van de 32^e Algemene Congregatie. De prioriteiten in de apostolische werken werden herzien. Er werd vooral aandacht besteed aan de herstructurering van de colleges, aan de vernieuwing van de tijdschriften, aan het retraite- en bezinningswerk en aan het sociaal werk. Ook de

buitenlandse missies kregen een vernieuwde aandacht.

In 1978 werd Pater De Hovre verkozen tot Nationaal Voorzitter van de Mannelijke Hogere Oversten van België en in 1980 werd hij te Parijs verkozen als eerste voorzitter van de Europese Hogere Oversten.

Bisschop

Na het beëindigen van zijn zesjarige ambtstermijn als provinciaal-overste van de Vlaamse jezuïeten kreeg hij in 1981 tijdelijke opdrachten i.v.m. de missies en de hulpverlening. Hij vertrok naar Pakistan, India en Thailand met o.a. opdrachten i.v.m. het werk van de jezuïeten bij de vluchtelingen, maar werd tijdens zijn verblijf in India door Paus Johannes-Paulus II benoemd tot hulpbisschop van Mechelen-Brussel.

Hij koos als bisschopsleuze: "Opdat gij overvloeit van hoop!" (Rom. 15,13) en was twintig jaar lang hulpbisschop voor de Vlaamse pastoraal in Brussel-stad. Daar stimuleerde hij het authentieke dienstbetoon (Brussel/Onthaal, Poverello) en het direct persoonlijk contact van de beleidsmensen. Maar hij was bezorgd dat deze diaconie uitdrukkelijk een verkondigingsmiddel zou zijn om de bron van alle dienstbetoon te laten stromen: Jezus en zijn evangelie. Daarom koos hij niet voor een elitaire kerk, maar voor een kerk die breed open staat voor allen, met aandacht, niet alleen voor het gesproken woord, maar ook voor de andere uitingen van het gemoedsleven: muziek, poëzie, kunst.

Hij aanvaardde de "seizoenchristenen", gelovigen die zich vooral tot de Kerk wenden op de belangrijke gebeurtenissen van hun leven (doopsel, eerste communie, vormsel, huwelijk en uitvaart) en stimuleerde daarom de eenvoud in de verkondiging van het essentiële van de christelijke boodschap. In de multiculturele hoofdstad vond hij het belangrijk van het geloof te getuigen, want niet-gelovigen of anders-gelovigen mogen echt vernemen wat Jezus Christus en zijn evangelie voor christenen betekent en weten dat de gelovige gemeenschap het voor hen opneemt als zij onrechtvaardig worden behandeld.

In allerlei predicaties en conferenties riep hij op tot medeverantwoordelijkheid om Jezus' boodschap te vertolken: de gelovige ouders in het gezin, de beroepsverenigingen, de pastorale werkers, de kleine kernen in de plaatselijke buurten. Hij leerde mensen bidden in de stad waar God aanwezig is. In vormselvieringen, priesterwijdingen, installaties van pastores en engagementen van vrijwilliger, leerde hij de mensen hopen in het werk van Gods Geest. Ten slotte zette hij zich in voor de oecumene (relatie met andere kerken) en voor de verkondiging van het evangelie, ook langs de moderne communicatietechnieken (Radio Spes).